Football Football Football

Noi suntem „ghetele de aur"

Autobiografia unor ghete de football...

Un ziarist american a luat un interview ghetelor lui Charlot. Eu am să scriu biografia noastră. Şi dacă aşi cita nume şi date mai precise s'ar vedea că pretenţia noastră nu este deloc exagerată.

Dar mai intâi să rezolv o problemă de stil, pe care o găsesc destul de importantă şi nu numai dintr'un orgoliu indecent la o simplă gheată de football.

Eu scriu aici o biografie. O autobiografie a două ghete de football căci nu pot să ignor prezenţa tovarăşei mele. Dar o autobiografie a două ghete este ceva cudat. Ştiu că autobiografia este povestea vieţii unui om scrisă de el insuşi. A unui om deci, nu a doi. Totuşi, în lumea noastră două ghete fac una. Nimeni nu ne ia în consideraţie separate ci toată lumea vorbeşte de noi ca de o pereche de ghete. M'am gândit insă la biografia surorilor siameze. Mai degrabă la autobiografia surorilor siameze şi am crezut că — prin tragere la sorţi sau altfel — este aleasă una din surori să scrie, deşi, poate, nu gândesc absolut la fel şi nu au aceleaşi sentimente.

In cazul nostru special trebue să observ — cu riscul de a comite o indiscreţie supărătoare pentru acela, care ne poartă — că eu am mai multe drepturi să vorbesc căci sunt de dreapta şi sunt mai mult intrebuinţată decât tovarăşa mea de stânga. Şi apoi, eu bat loviturile de „11 metri", cari, oricum, constituesc celebritatea stăpânului nostru. Poate nu e tocmai frumos că desvălui un secret, pe care nu-l recunosc decât foarte puţini. Dar acesta este adevărul. Stăpânul nostru deşi joacă inaintaş centru şi este o vedetă nu shootează la fel cu ambele picioare. Cu mine este mai sigur.

Ştiu şi sunt convinsă de aceasta că nu e tocmai un păcat mare de vreme ce la fiecare match noi aducem echipei noastre cel puţin un goal şi nu de puţine ori realizăm ceeace englezii numesc un „hat trick" adică trei goaluri. Am auzit de atâtea ori pe stăpânul nostru vorbind de cazul lui Takacs II, încât ştiu povestea lui pe dinafară şi o găsesc — obiectiv judecând — foarte interesantă. Acest faimos international ungur nu ştia să tragă decât cu dreptul dar se plasa atât de bine încât nimeni nu ştia de lucrul acesta. S'a observat numai la un match că nu ştie de loc cu stângul când i-a venit mingia pe stânga la câţiva metri de poartă şi a trebuit să şi-o potrivească pe dreapta pentru a o impinge în goal.

Sunt sigură că tovarăşa mea de stânga nu i-ar fi făcut niciodată această figură. A ratat şi ea, e adevărat, goaluri din ocazii ciare dar a şi marcat puncte, cari au uluit pe portari şi au ridicat spectatorii, căci am neglijat să spun dela inceput, că dacă eu sunt mai precisă şi subtilă, tovarăşa mea shootează mai tare decât mine.

*

Aşi putea să fac poarta şi să vorbesc numai despre mine. Dar nu pot abuza intr'un mod atât de puţin fair de situaţia mea privilegiată. Să incep deci biografia noastră în modul cunoscut de toată lumea, acela obicinuit, căci deşi aşi vrea să fac povestea noastră mai interesantă nu pot să incep altfel decât cu... naşterea noastră. Sau cum se spune în limbajul nostru, nu poţi incepe matchul decât dela centru.

Origina noastră nu este deloc aristocratică. Detest moda, care face pe unii oameni să se considere descendenţi dintr'o mesalianţă scandaloasă în Olymp sau cel puţin ai unui flirt banal, cu urmări nebănuite pentru zeul, care a păcătuit călcând codul manierelor elegante valabile în societatea nemuritorilor. E poate cel mai condamnabil snobism al oamenilor.

Aşa dar noi nu suntem făcute din acea piele din care a fost făcută şi mingia cu care s'a jucat cea mai dramatică finală a Cupei Angliei. Nu suntem nici din aceeaşi piele cu ghetele lui Alec. James, care ar putea figura la loc de cinste intr'un muzeu american şi pentru care un spectator pasionat a oferit 100 de lire. James le-a refuzat, se spune, dar cred că povestea aceasta nu este adevărată căci oricine ştie că faimosul inter rătăcitor al lui Arsenal era scoţian şi îşi pierduse aproape toată averea intr'o combinaţie cu un birou de pariuri la football.

O pereche de ghete burgheze dar bine croite şi care au şi ele o carieră, pe care ar invidia-o mulţi pantofi eleganţi şi scumpi.

Poate nu este o origine convenabilă pentru o pereche ghete aparţinând unei vedete incontestabile dar ea ne convine de minune. Acesta este adevărul. Nişte ghete de crom, care nu ne-am pierdut capul nici când, după acea partidă memorabilă, un ziarist entuziast ne-a lansat ca „ghete de aur" ale centrului atacant. Ziariştii exagerează aproape intotdeauna şi aceasta din cauza publicului. Cazul nostru este cea mai bună dovadă. Nu ne-a considerat nimeni în niciun fel până când acest ziarist infierbântat nu ne-a făcut compliментul de mai sus.

De la această dată memorabilă în existenţa noastră au inceput să se facă în jurul nostru discuţii technice şi publicul a inceput să aprecieze rolul nostru în cariera şi jocul stăpânului. Fiind din fire modest şi ştiind ce este adevărat intr'un compliment şi ce nu e, nu ne-am acordat nicio importanţă exagerată. Noi ştim să citim o cronică de football printre rânduri şi ştim deasemenea că dacă în peluze şi tribune haina face pe spectator, pe terenul de football nu ghiata face pe jucător. O singură observare se poate face în legătură cu rolul nostru. Să nu fim introduse direct de la prăvălie în match, căci niciodată nu am jucat bine când suntem noi.

Dar dacă aceasta este un adevăr important nu este cu totul deosebit. Nici în America de Sud, cai nu vin pe hipodrom direct de pe preerii sau pampas şi niciodată un jucător nu este introdus direct de pe maidan în echipa naţională.

*

Am pomenit de acea dată memorabilă din existenţa noastră. Ea este intr'adevăr o dată mare căci de atunci am devenit doar „ghetele de aur" ale lui... Era, natural, o Duminică. Un match internaţional, pe care toată presa l-a numit pasionant dar care în realitate a fost mai mult o bătălie. Noi ghetele, care în matchul acela am căutat mai mult picioarele adversarului decât mingia, putem şti mai bine lucrul acesta decât domnii din tribune. Nu s'a marcat niciun goal timp de 89 de minute. E drept că eu am ratat două goaluri aproape făcute — n'aşi putea spune de ce căci Dumnezeu mi-e martor că nu mă intimidez în faţa porţii — iar vecina mea din stânga a trimis chiar odată mingia în bara orizontală. Ar fi fost un goal imparabil şi niciodată nu am să uit ce ochii a făcut portarul advers când din bară mingia i-a sărit în braţe.

Dar în minutul 90, arbitrul a acordat un 11 metri — niciodată n'am să ştiu pentru ce motiv — şi stăpânul nostru şi-a aşezat calm mingea la centrul careului. S'a dat cu câţiva metri inapoi ca să-şi facă vânt şi a pornit cu stângul spre mingie. Tovarăşa mea se pierduse căci niciodată nu bătuse un penalty — din cauza nesiguranţei ei — şi se vedea obligată să debuteze în ultimul minut al unui match internaţional, în care victoria depinde de vârful ei. (E un mod de a vorbi aceasta, pentrucă dacă se poate spune că un general are victoria în vârful spadei sale o ghiată de football bună nu bate niciodată penaltyul cu vârful). Aceeaşi greşală a făcut-o şi portarul, care s'a deplasat puţin intr'o parte. Eu am rămas insă calmă căci cunoaştem de atâta timp trucul stăpânului nostru şi am avut dreptate. Eu am executat lovitura şi am marcat pe lângă bietul portar, prins în „contrepieds".

Echipa noastră câştigase. Noi am fost numite „ghetele de aur" şi fotografiate în diverse poziţii. Nu am simţit nicio invidie că o parte din gloria exclusiv a mea s'a resfrânt şi asupra tovarăşii mele. Nu sunt absurdă. Dcar ea l-a păcălit — deşi fără voia ei — pe portarul adversarilor.

Intendentul terenului, care nu vede atât de bine, a pus pe un junior să-i citească cronicele matchului, căci doar unul din „jucătorii lui" adusese victoria şi am auzit tot ceeace s'a scris despre match.

Toată lumea căuta să explice de ce nu s'a putut marca. Unii au dat vina pe sistem, altul, din contră, s'a supărat că echipa nu avea niciun sistem, cei mai mulţi au dat vina pe technica apărării adverse.

Ultimii aveau în parte dreptate. Apărarea adversă era de vină dar nu pentrucă jucase prea bine ci pentrucă... am spus odată cum s'a jucat. Nu mai vreau să insist căci aşi avea aerul că dau prea mare importanţă „contrei" primită la inceputul reprizei a doua, când nici măcar nu mai eram în apropierea mingiei.

*

Aşi avea atâtea lucruri de spus! Dar pentrucă sunt modestă — şi acest punct de vedere îl impun şi tovarăşii mele — nu voi insista asupra lucrurilor mărunte. Toată lumea ştie că intr'un match noi suntem cele mai expuse loviturilor, ia ce bun, spre exemplu să mai repet lucrul acesta.

De asemenea ştie oricine că nu ne place să jucăm pe noroi — am fi spus invers dacă aşi fi vrut să fim interesante şi paradoxale cu orice preţ — şi că simţim o adevărată fericire când jucăm pe iarbă. Nu ştiu cum este un match pe zăpadă dar cred că nu e greu deloc de jucat. Altceva despre noi? Suntem o pereche de ghete negre, ca toate celelalte, fără nimic deosebit în noi, afară doar poate că avem tălpile de asbest, pentru a fi mai uşoare.

Ar fi interesant de remarcat că stăpânesc perfect mingia şi dacă lucrul acesta nu apare atât de impresionant în timpul matchului este pentrucă stăpânul nostru preferă jocul sobru iar antrenorul clubului dă o amendă serioasă pentru orice dribling inutil. La antrenament insă fac o mulţime de lucruri şi dacă în fiecare match am conduce cu trei puncte diferenţă, într'un sezon aşi deveni în mod sigur regina neincoronată a efectelor.

*

Nu ştiu dacă aceste câteva rânduri — găsesc indecent să mai lungesc povestea — au isbutit să arate că suntem fericite. Existenţa noastră se scurge liniştit între glorie şi vacanţă cu antrenamente vesele şi matchuri derbyuri. Iarna este mai trist căci hibernăm ca şi cei din urmă urs anonim. Dar amintirea atâtor goaluri marcate, amintirea atâtor isbucniri entuziaste, declanşate de noi, constituesc un mijloc plăcut de trecere a timpului. Ele sunt destule. Gândiţi-vă numai că noi suntem ghetele unui goal-getter. Ori, iarna este prin excelenţă anotimpul zăpeziior şi al statisticilor. Statistica! Este cea mai armonioasă poezie pentru noi şi am apreciat intotdeauna pe cei, cari fac aceste statistici. Numai graţie lor ştim azi că am marcat în cinci campionate — de când jucăm — 108 goaluri şi că această cifră este un record greu de egalat. E o mare plăcere să ne amintim despre goalurile marcate căci nicio satisfacţie nu este mai mare pentru noi decât marcarea unui punct. Este idealul nostru şi cine în lume poate avea fericirea de a putea să aibe un singur ideal, care să fie atins de atâtea ori şi să rămână totuşi mereu fascinant ca la inceput? Şi pentru că am pornit pe drumul mărturisirilor, să spunem sincer că incercăm aceeaşi satisfacţie şi când marcăm la intâmplare. Pentrucă de atâtea ori — chiar când mingia a mers „plasat" — noi tragem cam pe unde ar trebui să fie poarta.

*

Nu trebue să credeţi insă că viaţa noastră este senină ca un cer de vară sau ca faţa antrenorului nostru când echipa conduce cu trei goaluri diferenţă. Gândiţi-vă că trebue să ne punem mereu crampoane noi şi apoi avem şi noi — în cazul nostru special — un regret etern. In primul match internaţional, stăpânul nostru a marcat un goal splendid. Cel mai frumos goal al zilei. Dar l-a marcat cu capul. Este suprema noastră nemulţumire, necazul, care ne intunecă existenţa, altfel senină ca cerul de vară şi faţa antrenorului când... etc.

FABRICILE
D. MOCIORNIŢA
urează onoratei clientele, prietenilor şi cunoscuţilor
LA MULŢI ANI!
2700